

VANN I ANTIKKENS ROMA

– vann, brød og sirkus

Vann har alltid spilt en meget viktig rolle for Roma. Tiberen og nærheten til sjøen var viktige forutsetninger for at en by ble anlagt akkurat der Roma ligger. En annen viktig forutsetning var at det første vadestedet opp elven fra munningen befant seg rett nedenfor Tiberøya. Alle veier både nordfra og sydfra møttes her, så her utviklet det seg en handelsplass. Elven var i mange hundre år byens viktigste vannkilde, sammen med lokale mindre kilder og brønner.

AKVEDUKTER

Etter hvert som Roma vokste, ble naturligvis behovet for vann stadig større. De lokale kildene var ikke lenger tilstrekkelige, og kvaliteten på vannet fra Tiberen var heller ikke god. Vannet måtte hentes lenger unna. Det kjente romerske vannledesystemet, *akveduktene*, lyktes etter hvert med å overvinne naturen og sørget for at Roma uten tvil fikk den beste vannforsyningen i antikkens verden, ja, trolig helt opp til vår tid. Akveduktene utgjorde et nettverk av vanntunneler og arkader på nesten 500 km fordelt på 11 ledninger. Det var likevel ikke romerne som fant opp denne måten å lede vann over lange strekninger på. Allerede de gamle assyrere (på 800-tallet f.Kr.) ledet vann gjennom underjordiske tunneler, et system som fortsatt er i bruk og delvis forsyner det moderne Teheran med vann. De gamle grekerne (500-tallet f.Kr.) hadde også før de ble en del av Romerriket vannforsyning til mange av sine byer basert på akvedukter. Det er likevel ingen tvil om at romerne tok vannforsyning til helt nye høyder. Dette ble et viktig kjennemerke for det romerske imperiet. Blant de mest kjente akveduktene utenfor Italia er de pittoreske og godt bevarte ruinene ved Nîmes i Frankrike og Segovia utenfor Madrid.

På Forum Boarium lå den første handelsplassen. Her ble det handlet med kveg. Like ved lå grønnsakstorget, Forum Holitorium.

Venstre side:
Akvedukt fra Nîmes i Frankrike